'స్వాతి' మాసపత్రిక - జులై, 1985

అసంపూర్ణం

పట్టుచీరల ఫారిన్ పరిమళాలకీ, సూటువాలాల సిగరెట్టు వాసనలకీ ముక్కునూ - నాలుక చివర్ల నుండో, గుండెలోతుల్లోంచో వస్తున్న పొగడ్తలకి చెవుల్నీ - అందుకుంటున్న చేతులుకీ, అందిస్తున్న బొకేలకీ చేతుల్నీ - సదరు వాసనా, పొగడ్తా, బొకేతాలూకు చిరునవ్వులకి కళ్ళనూ-

ఆ చిరునవ్వులు చిందిస్తున్న వ్యక్తుల జ్ఞాపకాలకు మెదడునూ -

అంకితం చేసి నిల్చున్నా నేను-

నే రాసిన వైజ్ఞానిక గ్రంథానికి అంతర్జాతీయ బహుమతి వచ్చిన సందర్భంగా నా యింటి గార్డెన్‌లో నేనిస్తున్న విందుకి వచ్చిన వాళ్ళని స్వయంగా రిసీవ్ చేసుకుంటూ.

ప్రొఫెసర్లు, లాయర్లు, డాక్టర్లు, రచయితలు, ఎన్నో రంగాలలో ఎంతో పేరు తెచ్చుకున్న వాళ్ళెందరో వచ్చి నన్ను పొగుడుతున్నారు. నా మేధస్సు అపూర్వమనీ, నా ఆలోచనాసరళి అద్వితీయమనీ, నా పుస్తకాలు అమోఘమనీ, నా శైలి అనన్య సాధ్యమనీ, అందంగా చెప్తున్నారు నాకు. ఆకాశానికి ఎత్తేస్తున్నారు నన్ను.

ఎన్నో యేళ్ళ నా కృషి ఫలితంగా నాకు లభించిన బహుమతీ, ఆదరణా నాకెంతో సంతోషంగా ఉన్నా మనసు మూలలో ఏదో లోటు.

కొన్నేళ్ళుగా నాకిలానే ఉంటోంది. ఎంతో మంది మనుష్యుల మధ్య ఉన్నా, ఎన్నో బహుమతులనందుకున్నా, ఎందరో నన్నభినందించినా ఏదో తెలియని వెలితి నా మనస్సును బాధిస్తూనే ఉంది. నా మెదడెంత ఓదార్చినా నా బాధ తీరడం లేదు. అదేంటో, ఆ లోటూ, ఆ వెలితీ ఏంటో...

నేనింకా ఆలోచిస్తూనే వున్నాను. పక్క నుండి ఎవరో నా పుస్తకంలో ఏదో పేజీ తిప్పి అందులో ఒక వాక్యం చదివి, వ్యాఖ్య చేసి దాని అర్థం అదేనా అని అడుగుతున్నారు - నేనా ధోరణిలో పడిపోయాను, ఇంకా వచ్చే అతిథుల్ని గమనిస్తూ.

సుమారు అందరూ వచ్చారనిపించి నేనూ వెళ్ళి అతిథులందరితో కలిసిపోయాను. వచ్చిన వారిలో కొందరే నాకు గుర్తున్నారు అందులో ఒక ముఖం మాత్రం నేను ముందే చూసినట్లు గుర్తుంది. కానీ ఎక్కడో గుర్తు రావడం లేదు. మళ్ళీ చూస్తే గుర్తొస్తుందేమోనని ఆ వ్యక్తి కోసం పార్టీ అయేంతవరకూ చూస్తూనే వున్నాను. కనిపించలేదు.

పార్టీ పొడుగునా ఎవరో ఒకరు నా జీవితంలో నేను సాధించిన దాన్ని గురించి చెప్తూనే ఉన్నారు. యాభై యేళ్ళ నా జీవితంలో నేను ప్రపంచంలో మరెవ్వరూ నేర్చుకోలేనంత జ్ఞానాన్ని సంపాదించుకున్నానట. నన్ను బెర్ట్రాండ్ రస్సెల్‌తో పోల్చారెవరో.

పార్టీ అయాక ఎవరి దారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోతున్న సమయంలో మా డాక్టరు గారు వచ్చి ఆయనకేదో అర్జంటు పనుండి అలానే వెళ్ళిపోతున్నానని, వాళ్లావిడను ఇంటికి పంపించే ఏర్పాటు చెయ్యమని మరీ మరీ చెప్పి వెళ్ళిపోయారు

రెండేళ్ళ క్రితం నాకు హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చి నేను చచ్చిపోతానేమో అనుకున్న సమయంలో నన్ను ఆదుకుని బతికించారు డాక్టరుగారు. అంతకు ముందు కూడా నా ఆరోగ్య విషయంలో ఎంతో సహాయం చేశారాయన. ఆయనకీ మాత్రం చెయ్యకపోతే ఎలా అని వాళ్ళావిడ కోసం చూస్తూ నిలబడ్డాను. అలాగే నేనిందాక గుర్తుపట్టలేని ముఖం కనిపిస్తుందా అని కూడా చూస్తున్నాను.

కనిపించిందావిడ. అదే ముఖం. సుమారు ముప్ఫై ఏళ్ళ క్రితం ఎంతో అందంగా వున్న మొహం. జుట్టుకి అక్కడక్కడా తెల్లరంగు వేస్తే అప్పుడెలాగుండో ఇప్పుడూ అలాగే ఉంది. ఆవిడ నెమ్మదిగా నా దగ్గరకొచ్చింది.

"శైలజా" నెమ్మదిగా గొణిగాను నేను.

"బయట చలిగా ఉంది. మా మనవరాలికి జలుబు చెయ్యచ్చు. లోపలికెళదాం పద" అంటూ నా కోసం ఆగకుండా ఇంట్లోకి నడిచింది.

"నేను మరొకరి కోసం చూస్తున్నా" అన్నాన్నేను.

"నువ్వు చూస్తున్న డాక్టరు గారి భార్యను నేనేలే. నువ్వు రా" అంది వినిపించేలా నవ్వుతూ. అది శైలజ ప్రత్యేకత. తన నవ్వు ఊరంతా వినిపించాలన్నంత పెద్దగా నవ్వుతుంది. తను శైలజను చూసి ఎన్నేళ్ళయిందో. అప్పుడూ ఇంతే. మొదటిసారి నేలమీద పీటపై కూర్చుని భోంచెయ్యడానికి నేనవస్థపడుతుంటే ఇదే నవ్వు...

నా ఆలోచన పూర్తికాకుండానే యింట్లోకి వెళ్ళి "నువ్వు నీ గదిలో పడుకో. నేను దీన్ని పడుకోబెట్టి వస్తాను. ఇది నా కూతురి కూతురు. నా పేరే" అంటూ మరో బెడ్రూంలోకి వెళ్ళింది. తన ఇల్లే అయినంత చొరవగా.

అవును. కొన్నేళ్ళ క్రితం తను అవుననుంటే ఈ ఇల్లు తనదే అయుండేదేమో. ఈ గౌరవం తనకీ దక్కుండేదేమో. కాని అదేంటో నన్ను కాదందా రోజు శైలజ.

మాకు, మా మామయ్య వాళ్ళకి పెద్దగా సంబంధ బాంధవ్యాలుండేవి కావు. దానికొంత కారణం మా అమ్మ నా చిన్నప్పుడే చనిపోవడం అయినా, మిగతాది

మాత్రం మా నాన్నకి వాళ్ళంతా తెలివి తక్కువ పల్లెటూరి వాళ్ళనే భావం స్థిరపడిపోవడం. అందువల్ల నేనసలా ఊరే వెళ్ళలేదు.

మా నాన్న నా ఎమ్.ఎస్.సి. మధ్యలో ఉండగా చచ్చిపోయే దాకా, నాకా కుటుంబంతో ఉన్న సంబంధమల్లా ఒక్కటే - మా అమ్మ పేరనున్న ఆస్తి గురించి మా మావయ్య రాసే ఉత్తరాలు.

హఠాత్తుగా మా నాన్న పోవడంతో నేను ఒంటరి వాణ్ణయిపోయాను. అప్పుడే మా మావయ్య నన్నాదుకున్నాడు - నా చదువుకి కష్టం రాకుండా. అంతేకాదు. విదేశాల్లో డాక్టరేటుకి అవకాశం వస్తే అప్పుడూ సహాయం చేశాడు.

నాకు చదువు తప్ప మరో ధ్యాసే ఉండేది కాదు. ప్రపంచంలో అన్ని విషయాలు తెలుసుకోవాలి. ఎంతో విజ్ఞానార్జించాలన్న పట్టుదలతో ఎంతో చదివాను. ఎన్నో తెలుసుకున్నాను.

తిరిగి రాడానికి ముందరే మావయ్య ఉత్తరం రాశాడు. తన కూతుర్ని పెళ్ళి చేసుకోమని. చూద్దామని మొదటిసారిగా వాళ్ళ ఊరెళ్ళాను.

అంత సాయం చేసిన మావయ్య కూతుర్ని పెళ్ళి చేసుకోమంటే వద్దనడం యిష్టం లేక వెళ్ళాను. ఇరవై రోజులక్కడుండి వెళ్ళే రోజున శైలజే అంది నాతో "నేను నీకు తగను బావా! మరొకర్ని. బాగా తెలివైన వాళ్ళని, నీ విజ్ఞానాన్ని అర్థం చేసుకునే వాళ్ళని పెళ్ళి చేసుకో" అని.

తరువాత కొన్నాళ్ళకి శైలజ పెళ్లి శుభ లేఖ వచ్చింది. ఏదో సెమినార్ల హడావుడిలో ఉండి వెళ్ళలేదు.

నేనెప్పుడూ నా పెళ్ళి గురించి పట్టించుకోలేదు. పట్టించుకునే వాళ్ళింకెవ్వరూ లేరు కూడా...

మనవరాల్ని పడుకోబెట్టి నా గదిలోకి వచ్చింది శైలజ.

"రా, బాగున్నావా?"

"ఇన్నాళ్ళకి నా బాగు గురించి పట్టిందన్నమాట"

"నువ్వెక్కడున్నావో తెలీక..."

"తెలుసుకోవాలంటే అదేం కష్టం కాదు. ఆకాశంలో ఎంతో దూరంలో అసలు కనిపించకుండా ఉండే బ్లాక్‌హోల్స్ ఎక్కడున్నాయో తెలిసిన నీకు మామయ్య కూతురెక్కడుండో తెలుసుకోవడం కుదర్లేదా?"

"సారీ, ఈ ఊళ్ళోనే ఉన్నావా?"

"నువ్వు నా బాగోగుల గురించి పట్టించుకోకపోయినా నీ గురించి నేను చూస్తేనే

ఉన్నాను. మీ డాక్టర్‌గారు నిన్ను సొంత తమ్ముళ్ళా చూడ్డానికి కారణం నేనేలే"

"ఆయన దేవుడు"

"ఆ దేవుడు దృష్టిలో నువ్వో దేవుడివి. ఒక్క ఆయన దృష్టిలోనన్న మాటేం, లోకంలో అందరి దృష్టిలోనూ నువ్వు దేవుడివే."

"నీ దృష్టిలో..'

శైలజ నవ్వింది. అదే నవ్వు. లోకమంతా వినిపించే నవ్వు.

"అందులో నవ్వడానికేముందో నాకర్థం కాలేదు"

"ఆ... స్పెషల్ థియరీ ఆఫ్ రిలెటివిటీలో అతి కష్టమైన విషయాలు, మరెవ్వరికీ అర్థం కానివి కూడా నీకు పూర్తిగా అర్థం అయ్యాయే, నీ మరదలి నవ్వుకి కారణం అర్థం కాలేదా?"

"నువ్వు నన్ను హేళన చేస్తున్నావా?"

"నిన్ను నేను హేళన చెయ్యడమా? నీ పుస్తకాలు అర్థం చేసుకునే శక్తి కూడా లేనిదాన్ని. నీలాంటి జీనియస్‌ను హేళన చెయ్యడమా? ఏదో మరదల్ని కదాని కాస్త వేళాకోళం చేస్తున్నానేమో, అదీ పాత విషయాలు గుర్తొచ్చి. ఇప్పుళ్లా కాదు. నేనప్పుడు అందంగా ఉండేదాన్ని.

"ఇప్పుడు కూడా - కాళిదాసు రాసిన, రవి వర్మ గీసిన శకుంతలలా అందాన్ని పుణికి పుచ్చుకున్న శైలజలాగా ఉన్నావు"

"అప్పుడూ ఇలాగే అన్నావు. అంతటితో ఆపలేదు. కాళిదాసుకాలం గురించి, రవివర్మ రాష్ట్రం గురించి చాలా విషయాలు చెప్పావు. అవి వింటే నీ విషయ పరిజ్ఞానానికి ఆశ్చర్యం కలిగింది. కాని అవి చెప్పకుండా ఉంటే నా అందాన్ని పొగిడినందుకు నా ఆడమనస్సు ఆనందించుండేది."

చిరునవ్వు నవ్వుతూ కూర్చుంది నా మంచం మీద నాకు కొంచెం దూరంగా.

"మీ ఊళ్ళో ఉన్న యిరవై రోజులు నేను మరచిపోలేదు. అసలు మరచిపోలేనేమో" ఏదో ఒకటి మాట్లాడాలి కదాని అన్నాను.

"ఏం మా పొలాల్లో పాడే జానపద గేయాల్లోని సాహిత్యం దక్షిణాఫ్రికాలోని అదేదో దేశంలో నృత్యాలకి పాడేగేయాలకు దగ్గరగా ఉందని గ్రహించినందుకా? మా ఊళ్ళో ఏముంది బావా?"

"నీ ధోరణి నాకర్థం కావడంలేదు"

"అది నిజం. మనిద్దరికి ఒకరి ధోరణి ఒకరికి అర్థం కాలేదు. అందుకే మనకి పెళ్ళి కుదర్చలేదా బ్రహ్మ."

"బ్రహ్మానెందుకంటావు?" నువ్వే వద్దన్నావుగా."

"ఏం బాధగా ఉందా?"

"నాకేం బాధలేదు, అసలు నాకు పెళ్ళి మీద పెద్ద ఇంట్రెస్టు లేదు."

"నీకసలు ఆడవాళ్ళ మీద ఆడవాళ్ళుగా ఇంట్రెస్టు లేదు. నీకు వాళ్ళు కూడా పరిశోధనా వస్తువులు. మిలియన్ల సంవత్సరాల క్రితం రాయి, వేల సంవత్సరాల క్రితం ఎముక, కొన్ని వందల సంవత్సరాల క్రితం శాసనం, నీ ఎదురుగా ఈ రోజు కూర్చున్న ఆడది - అందరూ ఒకటే నీకు. నేను మరదలిగా కాక నీ విజ్ఞానాన్ని వినే సాధనంగా కనిపించానేమో కదూ?"

"నువ్వు చాలా అన్యాయంగా మాట్లాడుతున్నావు శైలజా."

"జరిగిన విషయాలు మళ్ళీ గుర్తుకి తెచ్చుకుంటే నీకలా అనిపించదేమో."

"ఏంటా జరిగిన విషయాలు"

"రాత్రి నీక్కూడా ఆలస్యంగా పడుక్కోడమే అలవాటా? నాకయితే డాక్టర్‌గారి కోసం ఎదురుచూస్తూండడంవల్ల లేటవుతుంది."

"నేనూ ఏదో చదువుతూనో, రాస్తూనో చాలా పొద్దుపోయేదాకా ఉంటాను. అయితే పొద్దున్న కూడా చాలా ఆలశ్యంగా లేస్తాను."

"నాకది కుదరదులే."

"ఇంతకీ ఆ ప్రసక్తెందుకు?"

"మనం పాత విషయాల గురించి చాలాసేపు మాట్లాడుకోవచ్చుని. ఏం నీకేదన్నా అభ్యంతరమా? నువ్వేదన్నా రాసుకోవాలా."

"లేదు. ఈ రోజు విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నా. ఊc. ఆ జరిగిందేంటో చెప్పు."

"నువ్వు ప్రశాంతంగా పడుకో - నేనీ కుర్చీలో కూర్చుంటాలే."

లేస్తూ అంది - "ఈ లైటు ఉండాలా - అక్కర్లేకపోతే ఆపేస్తాను" అంటూనే ఆపేసింది. వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చుంది. శైలజ ఒళ్ళోకి కిటికీలోంచి వెన్నెల పడుతోంది.

"ఆ రోజూ యిలాగే వుంది - మా ఇంటి డాబా మీద గదిలో నువ్వు పడుక్కునుంటే నేను కుర్చీలో ఇలాగే కూర్చుని.

అదే మనం ఒకరితో ఒకరం మాట్లాడుకున్న ఆఖరిరోజు. నువ్వు ఆ వెన్నెల్లో నన్ను చూసి అదేదో ఇంగ్లీషు పద్యంలో ఆడెన్ రాసిన వాక్యాలు చదివావు. నీకు నీ ఎదురుగా వున్న వెన్నెల్లో ఆడపిల్ల కన్పించలేదు. ఏం చేస్తాం. ఆ రోజు రాత్రే నా ఆశలకి పూర్తిగా సమాధి కట్టేశాను. మనిద్దరికీ పెళ్ళి కుదరదని తెలుసుకుని నిన్ను మరో అమ్మాయిని చేసుకొమ్మని చెప్పేశాను.

మొదటిరోజుకీ, ఆఖరిరోజుకీ ఎంత తేడా?

నువ్వు వస్తావని నాన్న చెప్పినరోజున నేనెంతో సంతోషించాను. విదేశాల్లో చదువుకున్న మా బావ ఎంతో అందంగా, హుందాగా వస్తాడని, నన్ను చూడగానే హుందా కొంత తగ్గించుకొని, కొంటె బావవుతాడని, ఎన్నో ఊహించుకున్నాను.

నువ్వు వచ్చావు. నా గురించి అస్సలు అడగలేదు. నాన్నతో ఏవో విదేశం గొడవలు చెప్పావు. అమ్మకి ఆరోగ్యం సరిగ్గా లేదంటే, కనుక్కొని ఏవో మందుల పేర్లు చెప్పావు. అల్లుడు డాక్టరని సంబరపడిపోయింది అమ్మ. నీ డాక్టరేటు డాక్టరీ కాదని తెలిసిన నాకు బలే సంతోషమేసింది – నీకెన్నో విషయాలు తెలుసని.

నువ్వు నా గురించి అడగనేలేదు. నీ కసలు మరదలుందనే తెలియదేమోలే. నాక్కొంచెం సిగ్గనిపించి నీ ముందుకి రాలేదు.

రాత్రి భోజనాలప్పుడు నేను సిగ్గు తగ్గించుకొని అమ్మ ప్రోత్సాహంతో నీకు వడ్డించడానికి వచ్చాను.

నేలమీద కూర్చోడం తెలియక కష్టపడుతున్న నిన్ను చూస్తే నాకు నవ్వొచ్చింది. భోం చేస్తున్న నిన్ను వంటెలా ఉందంటే చాలా బాగుందన్నావు. అమ్మాయి తండ్రిగా నాన్న అమ్మాయి చేసిందన్నారు.

నువ్వు నన్ను మెచ్చుకుంటావనుకున్నాను. మాటల్లో చెప్పకపోయినా మెచ్చుకోలుగా చూస్తావనుకున్నాను. అసలు నన్ను చూడనైనా లేదు. భోజనాలయ్యాక నీ గదిలోకి వక్కపొడి తెచ్చిస్తే, ఏం చదువుకున్నావని అడిగావు. మా ఊళ్ళో ఇంటర్మీడియట్‌దాకా చదువుకున్న నాకు విదేశీ చదువుల అల్లుడికోసం అని ట్యూషన్ పెట్టించి బి.ఎ. చెప్పించారు నాన్న. అదే చెప్పాను.

సబ్జెక్టులేంటి, మార్కులెన్ని అని ఇంగ్లీషులో అడిగావు. ఇంగ్లీషు చదవటం అలవాటు చేసుకున్నాను కాని, మాట్లాడ్డం నాకు అలవాటులేక రాలేదు. ఇప్పటికీ నాకు రాదనుకో. డాక్టరుగారి భార్యగా నాకేం కష్టం కలగలేదు. నువ్వు ఇంగ్లీషులో అడిగినదానికి తెలుగులో మాట్లాడ్డమేమిటని నేనేదో చెప్పాను. నీకందులో ఏదో తప్పు కనిపించింది. ఆ గ్రామర్ రూల్స్ గురించి నాకో గంటసేపు చెప్పావు.

నీ భాషా పాండిత్యానికి సంతోషం కలిగింది. నీ సాన్నిధ్యంలో నేనుకూడా చాలా విషయాలు తెలుసుకోవచ్చనుకున్నాను.

అప్పుడు నాకేం తెల్సు. నువ్వు నీకు తెలిసిన విషయాలు చెప్పడానికి చెప్పావని, నాకు తెలియదు కనుక నేర్పాలని కాదని?

మనిద్దరికీ ఎలానూ పెళ్ళి అవుతుందని ఆశపెట్టుకున్న అమ్మ, నాన్నలు నీతో

పొలానికి నన్ను పంపడానికి ఏం అభ్యంతరమనుకోలేదు సరికదా, సంతోషపడ్డారు.

అక్కడ పొలం గట్లమీద తిరుగుతూ, కలసి కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చునుకున్న నాకు నువ్వు రైతుల్తో మాట్లాడుతుండటం విసుగనిపించింది. చీడలు, మందులు, ఎరువుల గురించి నువ్వు వాళ్ళకి చెప్పిందానికి వాళ్ళు ఆశ్చర్యపోయి, నాతో పట్నం బాబయినా ఈయనకి వ్యవసాయం గురించి చాలా తెలిసిందంటే – నేనేదో నాకే తెలిసినంత గర్వపడ్డా – నా ఉత్సాహం మాత్రం చచ్చిపోయింది.

ఇంకన్నీ అలాగే జరిగాయి.

ఆరు బయట చీకట్లో పక్కేసుకుని పడుకున్న నీ పక్కన కూర్చున్నానారోజు. నాకు ఆకాశంలో నక్షత్రాలు సాయంత్రం ఒక్కటొక్కటిగా వస్తుండడం చూడడమంటే బలే సరదా. అదే మాట నీతో అన్నాను.

నువ్వు నాకు ఖగోళ శాస్త్రం గురించి చెప్పడం మొదలెట్టావు. పల్లెటూరిలో పుట్టి పెరిగిన పిల్లకు శాస్త్ర విషయాలు చిన్నప్పటినుంచి తెలియవని, అందులో ఇష్టం కుదరడం నువ్వు గ్రహించలేదు బిగ్‌బాంగ్ థియరీ నాకెందుకు బావా?

ఓ రోజు ప్రొద్దున్నే తలారస్నానం చేసి పొడుగాటి జుట్టుకి – నాకు తెలుసో తెలియదో కానీ – నా జుట్టు చాలా పొడుగు. వాలు కుర్చీలో కూర్చుని సాంబ్రాణి పొగేసుకుంటుంటే, నువ్వు రెప్ప వాల్చకుండా చూస్తావనుకున్న నాకు, తలస్నానం గురించీ, ప్రొద్దున్న సూర్యోదయంలోని కిరణాల మంచి చెడ్డల గురించీ వివరించావు నువ్వు.

ఇవన్ని యింకా ఎందుకులే –

నీ తెలివితేటలు మొదట్లో నన్నాకర్షించాయి. కాని దాంతోపాటు ఉండాల్సిన హృదయస్పందన లేదు నీకు.

నీకు మెదడుంది. హృదయం లేదు.

నీకు అనుభూతి, ఆనందం లేవు. నువ్వు కొన్ని మిలియన్ల 'కె' మెమరీ ఉన్న జెయింట్ కంప్యూటర్‌వి.

నువ్వు ప్రపంచం దృష్టిలో చాలా గొప్ప వాడివి. నీ గురించి ఇలా మాట్లాడే అర్హత లేదేమో నాకు.

నీకు సూర్యోదయంలో అందం తెలియదు. ఓ చల్లని పున్నమి రాత్రి వెన్నెల్లో కూర్చుని ఆకాశంలో కనిపించే మబ్బు తునకల విహారాన్ని నువ్వానందించలేవు. పువ్వైనా, ఆడదైనా, సముద్రమైనా నీ మెదడు దాకానే పరిమితం. నీకు వస్తువు తాలూకు వివరాలే తెలుస్తాయి. అసలు వస్తువు తెలియదు. అందం తెలియదు. ఆనందం

తెలియదు. శోభనం రాత్రి నీ భార్యతో నువ్వు మాస్టర్స్ అండ్ జాన్సన్ చేసిన రీసెర్చి గురించి అనర్గళంగా మాట్లాడగలవు. నీ భార్య కళ్ళలోని వాంఛను చూడకుండా.

సారీ, ప్రపంచ ప్రఖ్యాతి పొందిన నిన్నిలాగ అనకుండా ఉండాల్సింది. ఏదో నా మనసులోని మాట బయటికొచ్చేసింది.

మా మనవరాలు ఓ రాత్రివేళ నిద్రలేచి నేను లేకపోతే భయపడుతుంది. అక్కడి కెళ్ళి పడుకుంటా.

నేను పొద్దున్నే లేచి వెళ్ళిపోతాను. నువ్వు లేవడం ఆలస్యమౌతుందన్నావుగా, గుడ్ నైట్, గుడ్‌బై."

"శైలజా! ఆగు, నిన్నో విషయం అడుగుతాను. నా గురించి నీకు బాగా తెలుసు కాబట్టి అడుగుతున్నాను. చెప్తావా?"

"నీకు నేను చెప్పడమేంటి?"

"నవ్వకు, ప్లీజ్. నేను కొన్నేళ్ళుగా ఈ బాధ పడ్తున్నా. నేనెంతో విజ్ఞానార్జన చేసి చాలా పేరు తెచ్చుకోవాలనుకున్నా. నేననుకున్నట్లే అయింది. అయినా - నాకెంత పేరు వచ్చినా - ఎంతమంది అభినందిస్తున్నా - ఏదో వెలితిగా, లోటుగా అనిపిస్తోంది. ఎందుచేతంటావ్?"

నవ్వింది. గట్టిగా నవ్వింది. నా చర్మం, ఎముకలు, మాంసం, రక్తం అంతా నిండేటట్లు నవ్వింది. నవ్వి అంది -

"నీకది చెప్పినా అర్థం కాదు. నీకో సగం జీవితం లేదు. నీ జీవితం అసంపూర్ణం."

అంటూ ఓ చూపు చూసి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ చూపులో ఏముందో - జుగుస్సో? బాధో? జాలో? నాకర్థం కాలేదు.

• • •